

**COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS**

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

СЪВЕТ НА ЕВРОПА

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО МЛАДЕНОВ срещу БЪЛГАРИЯ

(Жалба n° 58775/00)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

12 октомври 2006 г. г.

ОКОНЧАТЕЛНО

12/01/2007г.

Решението става окончателно при наличие на обстоятелствата, упоменати в чл. 44, ал. 2 от Конвенцията. Същото може да е предмет на редакционен преглед.

По делото Младенов срещу България,
Европейският съд по правата на човека (Пето отделение),
засадащо в състав:

Г-н П. ЛОРЕНЗЕН (P. LORENZEN), *Председател*,
Г-жа С. БОТУШАРОВА (Mme S. BOTOUSCHAROVA),
Г. К. ЮНГВИРТ (K. JUNGWIERT),
Г-н Р. МАРУСТ (R. MARUSTE),
Г-н Ж. БОРЕГО БОРЕГО (J. BORREGO BORREGO),
Г-жа Р. ЙЕГЕР (R. JAEGER),
Г-н М. ВИЛИГЕР (M.M. VILLIGER), *съдии*,
и на г-жа К. ВЕСТЕРДИК (Mme C. WESTERDIEK), *секретар на*
отделението,

В разпоредително заседание, проведено на 18 септември 2006 г.,
Постанови настоящото решение, прието на посочената по-горе дата:

ПРОИЗВОДСТВО

1. Делото е образувано по жалба (n° 58775/00) срещу Република България, подадена в Съда на 2 август 1999 г. г. от българския гражданин Верчо Василев Младенов (“жалбоподателят”), на основание Член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (“Конвенцията”).

2. Жалбоподателят е представляван от г-жа В. Вандова и г-жа Я. Вандова, адвокати в София. Българското правителство (“Правителството”) е представлявано от неговия агент, г-жа М. Коцева от Министерство на правосъдието.

3. На 26 ноември 2004 г., първото отделение решава да информира Правителството за жалбата. Позовавайки се на член 29 алинея 3 от Конвенцията, то решава да разгледа едновременно допустимостта и основателността.

4. На 1 април 2006 г. жалбата е разпределена на новообразуваното пето отделение.

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

5. Жалбоподателят е роден през 1969 г. и живее в София.

6. Жалбоподателят е арестуван на 12 юни 1991 г. и поставен под полицейско задържане. На 13 юни 1991 г. Той е обвинен в блудство спрямо малолетен на десет години, и е задържан под стража.

7. На 5 август 1991 г. Следователят приключва разследването и предявява следственото дело на жалбоподателя. Последният е предаден на съд. С разпореждане от 20 септември 1991 г. Софийски районен съд решава да върне делото на следствието за допълнително разследване. Съдът разпорежда допълнителни разпити на свидетели с възможност защитата да присъства на тях, както и дактилоскопична експертиза.

8. На 3 октомври 1991 г. жалбоподателят е освободен под гаранция.

9. Междувременно жалбоподателят е поставен под попечителство с решение на Софийски районен съд от 16 декември 1992 г., поради психично разстройство.

10. На 17 юни 1993 г. следователят предлага да бъде спряно наказателното производство поради невъзможността жалбоподателят да бъде призован, тъй като той не е намерен на неговия адрес. Прокурорът отказва да спре разследването и започва процедура по издирване.

11. На 23 септември 1993 г. жалбоподателят е арестуван и поставен под арест по друго наказателно производство. Разследването по това дело е продължило и е извършена психиатрична и психологическа експертиза. Жалбоподателят е изпратен на съд през м. март 1994 г.

12. Първото заседание, насрочено за 16 май 1994 г. пред Софийски районен съд, е отложено поради неявяване на жалбоподателя, като съдът не е бил информиран за това, че заинтересованият е в затвора. Адвокатът на жалбоподателя подава молба за отсрочване на заседанието, насрочено за 29 юни 1994 г., с аргумента, че тогава му престои пътуване. На заседанието жалбоподателят заявява, че не е получил копие от обвинителния акт, тъй като той вероятно е бил предоставен на неговия адвокат; съдът решава, че при тези обстоятелства обвиненият не може да осигури защитата си, връчва му

обвинителния акт и отлага заседанието. На заседанието на 5 октомври 1994 г., делото се отлага поради отсъствие на адвоката на жалбоподателя. Призованите свидетели и експерти също отсъстват.

13. На заседанието на 23 ноември 1994 г. съдът пристъпва към изслушване на двама свидетели и на един експерт.

14. Жалбоподателят подава молба за отлагане на заседанието на 25 януари 1995 г. по причина, че новата му адвокатка отсъства по болест. Съдът разпорежда отлагане на заседанието по тази причина, както и поради неявяването на призованите свидетели, на които налага административни глоби.

15. На заседанието на 20 март 1995 г. защитата се позовава на нередовността на разпитите на пострадалия и на друг малолетен свидетел, извършени по време на предварителното разследване, с аргумента, че те не са извършени в присъствието на психолог, както се изисква в Наказателно-процесуалния кодекс, и предявява иск делото да бъде върнато на следствието. Съдът взема под внимание тази молба и връща делото.

16. На 15 май 1995 г. следователят приключва разследването и предлага повторно изпращане на делото в съда, считайки, че лицето, извършило разпитите, отговаря на критериите, изисквани от закона. Въпреки това, на 12 юни 1996 г. Районният съд отново му връща делото.

17. Следователят, натоварен с делото, на първо време не може да разпита двамата свидетели, тъй като те не са в града. Впоследствие, през м. май 1995 г. той е заместен от друг следовател. След това свидетелите не отговарят на призовките на новия следовател и бащата на пострадалия заявява, че синът му не желае повече да бъде разпитван. Следователят многократно приключва делото и предлага изпращането му в съда, считайки, че виновността на жалбоподателя е установена в достатъчна степен от другите доказателства по делото, и че не е уместно използването на органите на реда за довеждане на пострадалия.

18. Прокурорът отхвърля първоначално тези предложения, считайки, че разпитите, разпоредени от съда, трябва да бъдат извършени, но в крайна сметка разпорежда внасянето на делото в съда на 7 март 1997 г.

РЕШЕНИЕ ПО ДЕЛОТО МЛАДЕНОВ срещу БЪЛГАРИЯ

19. На 21 март 1997 г. съдът отново връща делото на прокурора, защото следственото дело не е било предявено на жалбоподателя, което е направено на 18 юни 1997 г.

20. Първото заседание на съда е отложено поради неявяване на жалбоподателя, който не е редовно призован. Заседанието на 15 декември 1997 г. е отложено по искане на адвоката на защитата.

21. По време на заседанията, състояли се на 4 февруари, на 18 март, на 27 април и на 3 юни 1998 г., съдът пристъпва към изслушване на присъстващите свидетели и експерти. Той насрочва ново заседание, за да може да разпита тези, които не са се явили, както и пострадалия.

22. На заседанието на 23 септември 1998 г. Съдът изслушва присъстващите експерти. Той налага административни глоби на свидетелите, които не са се явили, и разпорежда те да бъдат доведени на следващото заседание с помощта на органите на реда. На 9 ноември 1998 г., предвид това, че свидетелите не са доведени, съдът налага на началника на районното полицейско управление глоба за неизпълнение на съдебно разпореждане.

23. На заседанието на 8 декември 1998 г. съдът изслушва майката на пострадалия, която отказва да свидетелства; по тази причина съдът пристъпва към прочитане на показанията ѝ, дадени на предварителното разследване.

24. На заседанието на 19 февруари 1999 г. пострадалият се явява и е изслушан. Съдът разглежда делото при закрити врата и произнася присъдата. Той признава жалбоподателя за виновен и го осъжда на две години и шест месеца лишаване от свобода.

25. Съдът мотивира размера на наложената присъда със следните аргументи :

“Съдът взе предвид съществуващото равновесие между утежняващите и смекчаващите вината обстоятелства, оправдаващи налагането на присъда от две години и шест месеца, т.е. в среден размер. Като утежняващи вината обстоятелства са отчетени предишното осъждане [на жалбоподателя] и употребата на сила и заплахи. Като смекчаващи вината обстоятелства – значителният период от време, изтекъл между извършването на фактите и момента, в който съдът се произнася относно наказателната отговорност, както и проблемите от психическо естество [на жалбоподателя]. »

26. Жалбоподателят обжалва присъдата. На 4 март 1999 г. Софийски градски съд я потвърждава. Обжалването по касационен ред е отхвърлено с решение на Върховния касационен съд от 14 декември 1999 г.

II. ПРИЛОЖИМОТО ВЪТРЕШНО ПРАВО

27. По силата на член 157 алинея 2 от Наказателния кодекс, в редакцията, която е в сила към момента на деянието, хомосексуална връзка с лице, незавършило 14 години, се наказва с присъда лишаване от свобода от една до пет години.

ПРАВОТО

I. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6, АЛИНЕЯ 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

28. Жалбоподателят твърди, че продължителността на производството не отговаря на “разумния срок”, изискван от член 6 алинея 1 от Конвенцията, който в приложимата си част гласи следното:

“Всяко лице, при решаването на правен спор относно (...) основателността на каквото и да е наказателно обвинение срещу него, има право на (...) гледане на неговото дело в разумен срок от (...) съд.”

A. Относно допустимостта

29. Според Правителството, жалбоподателят не може да претендира, по смисъла на член 34 от Конвенцията, че е жертва на нарушение на член 6 алинея 1, предвид това, че районният съд е взел под внимание значителния период от време, изтекъл от започването на наказателното преследване, за да намали наложената присъда. По този начин властите в страната са признали и адекватно са компенсирали жалбата на заинтересования относно продължителността на производството.

30. Жалбоподателят оспорва, че мотивацията, приета от съда, може да бъде считана за признание, дори по същество, на прекомерната продължителност на производството. Той твърди, че във всеки случай намаляването на присъдата с оглед тази продължителност е

незначително и неизмеримо, и следователно не може да представлява компенсация на твърдяното нарушение на Конвенцията.

31. Съдът припомня, че съгласно неговата съдебна практика, смекчаването на една присъда по принцип не следва да отнема качеството на жертва на един жалбоподател, който се оплаква от прекомерната продължителност на производството, освен ако националните власти не са признали изрично или по същество, и след това са поправили твърдяното нарушение (виж делото Екел срещу Германия (*Eckle c. Allemagne*), решение от 15 юли 1982 г., серия А n° 51, стр. 30, алинея 66 ; делото Бек срещу Норвегия (*Beck c. Norvège*), n° 26390/95, алинея 27, 26 юни 2001 г. ; делото Морби срещу Люксембург (*Morby c. Luxembourg*) (дек.), n° 27156/02, ЕСПЧ, 2003 г.-XI).

32. В случая, вътрешните съдебни инстанции са се позовали в техните решения на значителния период от време, изтекъл между момента на извършване на деянието и присъдата на първа инстанция, и са заявили, че го вземат предвид като смекчаващо обстоятелство при определянето на присъдата. Въпреки това, те не са се позовали на член 6 от Конвенцията, нито са признали, че продължителността на производството се дължи на закъснения по вина на властите (виж делото Юар срещу Франция (*Huart c. France*), n° 55829/00, алинея 41, 25 ноември 2003 г.). При тези обстоятелства, Съдът не счита, че е налице признание, изрично или по същество, за нарушение на член 6 предвид продължителността на производството от страна на вътрешните съдебни инстанции (виж, *a contrario*, делото Хаджийски и Илиев срещу България (déc.), n° 68454/01, 2 юни 2005 г., и Морби (*Morby*), горепосоченото решение). Съдът също не е убеден, че властите са предложили на жалбоподателя адекватно обезщетение, като са намалили наложената присъда по видим и измерим начин (виж горепосочените Екел (*Eckle*), алинеи 69-70 и 87, и Бек (*Beck*), алинея 27).

33. При тези обстоятелства, жалбоподателят не губи качеството си на жертва по отношение на член 34 от Конвенцията, и възражението, повдигнато от Правителството, трябва да бъде отхвърлено.

34. В допълнение, Съдът установява, че тази жалба не е явно необоснована по смисъла на член 35 алинея 3 от Конвенцията, и не съдържа никакъв друг мотив за недопустимост. Следователно тя трябва да бъде обявена за допустима.

В. Основателност на жалбата

1. Аргументи на страните

35. Жалбоподателят подчертава, че производството, обект на спора, е започнало на 12 юни 1991 г., и че неговата продължителност, възлизаща на осем години и половина, не може да бъде определена като разумна. Той посочва закъсненията, причинени от липсата на старание от страна на властите, и многобройните отлагания на заседанията, дължащи се на неявяване в съда на свидетели и експерти. Той заявява, че по време на цялото производство са разпитани само девет свидетеля и са направени четири експертизи.

36. Правителството оспорва тезата на жалбоподателя. Относно периода, който трябва да бъде взет под внимание, то поддържа, че само периодът след 7 септември 1992 г., дата на влизане в сила на Конвенцията за България, подлежи на преценка от Съда. Освен това Правителството счита, че делото е било разгледано в разумен срок, предвид факта, че по него са се произнесли три съдебни инстанции, и че съдът е възложил допълнително разследване. Забавянето, натрупало се между април 1995 г. и април 1997 г., би могло да бъде обяснено с обективни трудности да се пристъпи към изслушването на двамата малолетни свидетели, които са отказали да сътрудничат на правосъдието. Правителството подчертава в допълнение, че много заседания на районния съд са били насрочвани за по-късна дата по молба на жалбоподателя, и подчертава, че делото е разгледано в много кратки срокове от апелативната и касационната инстанции.

37. В отговор, жалбоподателят подчертава, че дори неговите адвокати да са поискали няколко отлагания на заседанията, то те така или иначе е трябвало да бъдат отложени поради неявяване на свидетели и експерти.

2. Преценка на Съда

а) Относно продължителността, която трябва да бъде взета под внимание

38. Съдът установява, че производството е започнало на 12 юни 1991 г. с арестуването на жалбоподателя, и е приключило с решението на Върховния касационен съд от 14 декември 1999 г. Следователно неговата обща продължителност възлиза на осем години и шест месеца. Все пак, предвид това, че Конвенцията влиза в сила за България на 7 септември 1992 г., само периодът от производството

след тази дата влиза в приложното поле *ratione temporis* и може да бъде разглеждан от Съда, т.е. около седем години и три месеца. Съгласно установената съдебна практика, трябва да се вземе предвид състоянието на производството към тази дата.

б) Относно разумния срок на производството

39. Съдът припомня, че разумният срок на едно производство се преценява съобразно конкретните обстоятелства и съгласно критериите, установени в неговата съдебна практика, в частност сложността на делото, поведението на жалбоподателя и това на компетентните органи (виж делото Пелисие и Саси срещу Франция (*Pélissier et Sassi c. France*) [GC], n° 25444/94, алинея 67, ЕСПЧ 1999 г.- II, и много други).

40. По настоящия случай, Съдът счита, че делото, отнасящо се до блудство спрямо малолетен, представлява известна сложност от фактическо и правно естество; за неговото разглеждане е било необходимо извършването на много съдебномедицински експертизи.

41. Що се отнася до поведението на съдебните власти, Съдът установява, че по-голямата част от този период от време покрива предварителното разследване и гледането на делото на първа инстанция от районния съд. Той отбелязва, че съдът многократно е връщал делото на следствието за допълнително разследване или поради установени процедурни нарушения, което е причина за закъснения по вина на властите. В частност, две години са изтекли от момента, в който съдът е разпоредил допълнително разследване на 20 март 1995 г., като накрая инстанцията отново е поела делото без да бъде осъществен исканият от съда разпит, тъй като пострадалият е отказал да съдейства. (параграфи 15-18 по-горе). Предвид това, Съдът допуска, че поведението на пострадалия е могло да създаде обективни трудности за властите, които обаче не могат да обяснят тяхното бездействие за толкова дълъг период от време.

42. От друга страна, Съдът отчита, че при разглеждането на делото от районния съд, въпреки старанието, което този съд показва, за да осигури присъствието на свидетели и да насрочва заседанията през сравнително кратки интервали от време, производството е претърпяло неоправдани закъснения. Така например, много заседания са били отложени поради нередовно призоваване или отсъствие на експерти или свидетели. Също така, когато започва гледането на делото по същество, често само един или двама свидетели или експерти са присъствали в залата и са могли да бъдат разпитани.

43. За сметка на това Съдът отбелязва, че апелативното и касационното обжалване са били разгледани с особена бързина, в срок от десет месеца за двете инстанции.

44. Колкото до поведението на жалбоподателя, Съдът отбелязва, че четири пъти заседанията са били отлагани по негово искане поради отсъствие на адвоката му, и счита, че закъсненията, които са предизвикани от това, могат да се считат за причинени от него, въпреки че за отлагането на заседанията е имало и други причини.

45. В заключение, Съдът счита, че по време на предварителното разследване и на първа съдебна инстанция производството, обект на спора, е претърпяло закъснения по вина на властите, които не биха могли да бъдат обяснени единствено със сложността на делото, и които не са били изцяло компенсирани от бързината, показана от апелативната и касационната инстанции. Отчитайки всички данни, с които разполага, Съдът счита, че предвид продължителността на въпросното производство, е превишен “разумният срок”, изискван в член 6 алинея 1. Следователно налице е нарушение на тази разпоредба.

II. ОТНОСНО ДРУГИТЕ ТВЪРДЯНИ НАРУШЕНИЯ

46. Жалбоподателят поддържа освен това, че на заседанието пред районния съд, съдът е пристъпил към прочитане на показанията на свидетели, разпитани не при условията на състезателност по време на предварителното разследване, предвид това, че свидетелите са заявили, че вече не си спомнят фактите. Той се позовава на член 6 алинеи 1 et 3 d), които гласят :

“1. Всяко лице, при решаването на правен спор относно (...) основателността на каквото и да е наказателно обвинение срещу него, има право на (...) гледане на неговото дело в разумен срок от (...) съд.

3. Всяко лице, обвинено в извършване на престъпление, има право:

d) да участва в разпита или да изисква разпит на свидетелите, свидетелстващи против него, и да изисква призоваването и разпита на свидетелите на защитата да се извършват при същите условия.”

47. Съдът отбелязва също, че жалбоподателят не е уточнил за какви свидетелски показания става дума и следователно не е развил жалбата си с достатъчни аргументи. Във всеки случай, Съдът припомня, че

член 6 алинеи 1 и 3 d) действително разпореждат да се осигури на обвиняемия подходящ случай и достатъчни условия за оспорване на свидетелски показания в негова тежест, както и за разпит на свидетеля, в момента на даване на показания или по-късно (виж делото Костовски срещу Холандия (*Kostovski c. Pays-Bas*), решение от 20 ноември 1989 г., серия А н° 166, стр. 20, алинея 41, и много други). Въпреки това, в настоящия случай, жалбоподателят не твърди, че въпросните свидетели не биха се явили или не биха били разпитани от съда, а че са заявили пред него, че не си спомнят за фактите. При това, нищо не говори за това, че жалбоподателят не е имал възможността да ги разпита или да оспори, ако го желае, съдържанието на техните показания, дадени при предварителното разследване, както го изисква член 6 алинеи 1 и 3 d). При тези обстоятелства, фактът, че съобразно приложимите процедурни правила, съдът е пристъпил към изчитане на техните предишни показания в заседание, не може да бъде считан за несъвместим с горепосочените разпоредби.

48. От това следва, че тази част от жалбата е явно неоснователна и трябва да бъде отхвърлена в приложение на член 35 алинеи 3 и 4 от Конвенцията.

III. ПРИЛАГАНЕ НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

49. Член 41 от Конвенцията гласи :

"Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна."

A. Вреди

50. Жалбоподателят претендира 20 000 EUR (Двадесет хиляди евро) като обезщетение за претърпени неимуществени вреди, допълнително утежнени от факта, че той е в нестабилно психично здраве.

51. Правителството счита, че това искане е прекомерно и оспорва всякаква причинно-следствена връзка между психичното състояние и жалбоподателя и продължителността на производството.

52. Съдът счита, че жалбоподателят е претърпял известни неимуществени вреди поради прекомерната продължителност на наказателното производство. Въпреки това той отчита, че при определяне на присъдата, наложена на жалбоподателя, вътрешните съдебни инстанции са отчели значителната продължителност на производството като смекчаващо обстоятелство. Дори ако този елемент не е достатъчен за това заинтересованият да загуби качеството си на “жертва” на констатираното нарушение (горепосочени параграфи 31-33), Съдът трябва да го вземе предвид, за да прецени обхвата на претендираните неимуществени вреди (виж, *mutatis mutandis*, делото *Екел срещу Германия* (*Eckle c. Allemagne*) (член 50), решение от 21 юни 1983 г., серия А n° 65, стр. 10, алинея 24, и делото *Чевизович срещу Германия* (*Čevizovic c. Allemagne*), n° 49746/99, алинея 67, 29 юли 2004 г.). В настоящия случай, вземайки предвид всички налични данни и решавайки по справедливост, съгласно изискването на член 41, Съдът счита, че установяването на нарушение на член 6 алинея 1 представлява само по себе си **достатъчно справедливо удовлетворение**.

В. Съдебни разноски

53. Жалбоподателят иска да му бъде присъдена също така сума в размер на 5 035 EUR (Пет хиляди и тридесет и пет евро) като съдебни разноски във връзка с производството пред Съда, от които 5 000 EUR (Пет хиляди евро) адвокатско възнаграждение и 35 EUR (Тридесет и пет евро) за пощенски разходи и фотокопия. Той представя два договора за адвокатско възнаграждение, с които се ангажира да изплати горепосочените суми на неговите адвокатки, както и фактури за някои разходи.

54. Правителството оспорва тези претенции и отбелязва, че жалбоподателят не е аргументирал молбата си относно адвокатските възнаграждения, нито е представил оправдателни документи по този въпрос.

55. Съдът припомня, че съгласно неговата съдебна практика, на жалбоподателя се възстановяват направените от него съдебни разходи, единствено доколкото е доказано, че същите са направени действително и по необходимост, както и че са разумни в количествено отношение. В настоящия случай, предвид всички налични данни и въз основа на горепосочените критерии, Съдът счита за уместно да присъди на жалбоподателя обща сума в размер на 800 EUR (Осемстотин евро) за всички направени разходи.

С. Лихва при неизпълнение

56. Съдът счита за уместно лихвата при неизпълнение да бъде обвързана с пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, увеличена с три процентни пункта.

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ, СЪДЪТ, С ЕДИНОДУШИЕ,

1. *Приема* жалбата за допустима по отношение на претенцията за прекомерната продължителност на производството, и недопустима в останалата ѝ част ;
2. *Приема*, че е налице нарушение на член 6 алинея 1 от Конвенцията;
3. *Приема*, че установяването на нарушаване представлява справедливо и достатъчно обезщетение за неимуществените вреди, претърпени от жалбоподателя;
4. *Приема*,
 - а) че държавата-ответник следва да заплати на жалбоподателя, в срок от три месеца от влизането в сила на решението, съгласно член 44, алинея 2 от Конвенцията, 800 EUR (Осемстотин евро) като обезщетение за съдебни разноски, които се изчисляват в български лева по курс към датата на изплащането им, както и евентуалните данъци и такси върху тази сума.
 - б) че от изтичането на горепосочения срок до изплащането на определените суми, върху тях ще се начислява проста лихва, равна на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка през срока на неизпълнение, увеличена с три процентни пункта;
4. *Отхвърля* остатъка от иска за справедливо обезщетение.

Изготвено на френски език и съобщено писмено на 12 октомври 2006 г., в съответствие с член 77, алинеи 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия ВЕСТЕРДИК
(Claudia WESTERDIEK)

Пер ЛОРЕНЦЕН
(Peer LORENZEN)

Секретар

Председател